

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ДЕРЖАВНИЙ ЗАКЛАД «ПІВДЕННОУКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ
ПЕДАГОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ К.Д. УШИНЬСЬКОГО»
КАФЕДРА ФІЛОСОФІЇ, СОЦІОЛОГІЇ
ТА МЕНЕДЖМЕНТУ СОЦІОКУЛЬТУРНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ
ПІВДЕННО-УКРАЇНСЬКЕ ВІДДІЛЕННЯ СОЦІОЛОГІЧНОЇ АСОЦІАЦІЇ УКРАЇНИ

МАТЕРІАЛИ ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ НАУКОВО-
ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ СТУДЕНТІВ ТА
МОЛОДИХ ВЧЕНИХ

ПІВДЕННО- УКРАЇНСЬКІ НАУКОВІ СТУДІЇ

14-15 грудня, 2022 р.

м. Одеса

***Всеукраїнська науково-практична
конференція
студентів та молодих вчених
із міжнародною участю***

Програма та матеріали виступів учасників

***ПІВДЕННОУКРАЇНСЬКІ
НАУКОВІ СТУДІЇ***

Сізіф, Дон Жуан, Актор та інших. Але абсурд має сенс лише настільки, наскільки з ним не згоджуються люди та суспільство. На відміну від філософів, які у принципі не визнають пізнаваності світу, Камю вважає його пізнаваним, але це пізнання завжди буде гіпотетичною теорією людської свідомості, іншого результату досягти неможливо. Пізнання світу межує з пізнанням абсурду – це взаємопов'язані речі.

Отже, теоретичною розробкою філософії абсурду є "Міф про Сізіфа", у якому Камю розглядає зв'язок абсурду і самогубства, абсурдну людину, абсурдну творчість, абсурдну свободу. Камю визначив абсурд як фундаментальну проблему буття. Філософ стверджує, що абсурдним не є ні світ, ні людина - абсурд виникає лише у їхній взаємній присутності, адже це "метафізичний стан людини в світі". Головна відмінність Камю у підході до проблеми абсурду полягає в тому, що абсурд розглядається не як висновок, а як початок роздумів. Камю прагне не просто констатувати факт абсурду, а саме ті наслідки, до яких він приводить. Камю також шукає виходу зі стану абсурду. Таким виходом з абсурду став бунт. Бунт як логічне продовження філософії абсурду.

Література:

1. Бучин О. Реальність абсурду в суспільному бутті. 2018. URL: http://www.fps-visnyk.lnu.lviv.ua/archive/20_2018/4.pdf
2. Фокович В. Поетика абсурду в українській драматургії першої половини ХХ століття (на матеріалі творів М. Куліша та І. Костецького). Київ. 2015. URL: https://shron1.chtyvo.org.ua/Mukan_Volodymyr/Poetyka_abusurdu_v_ukrainskii_dramaturhii_pershoi_polovyny
3. Наливайко Д. Інтелектуальна проза А. Камю / А.Камю. Вибрані твори у 3-х т. т.3. Харків, 1997. С.600.
4. Камю А.: філософія абсурду. [online] Доступно: <https://ru.osvita.ua/vnz/reports/philosophy/13023/>
5. Камю А. ФІЛОСОФІЯ АБСУРДУ. [online] Доступно: <https://studentbooks.com.ua/content/view/1379/53/1/3/>
6. Міф про Сізіфа. [online] Доступно: <https://uk.wikipedia.org/wiki>

Білоусова Кіра,

здобувачка третього (освітньо-наукового) рівня вищої освіти, ОНП «Філософія» соціально-гуманітарний факультет, Університет Ушинського, м. Одеса, Україна

ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ФІЛОСОФСЬКОГО ОСМИСЛЕННЯ ЛЮБОВІ

Тема любові хвилює серця людей протягом всієї історії людства, починаючи від трактування перших Божих заповідей про любов до Бога та

всього живого, до сьогодні, яке продовжує невпинно породжувати питання природи любові, її філософії, як особливої форми буття людини. Все це означає що любов як галузь філософської антропології та етики має власну природу виникнення та тисячолітню історію, яка продовжить плинути крізь покоління. З розвитком суспільних відносин, любов продовжує наповнюватись соціальними та моральними нормами, тим самим еволюціонувати.

Любов походить від витоків людського існування: духовна безпека та рівновага, здібності та таланти закладені материнською любов'ю з дитинства. У різні часи поняття кохання мало специфічні інтерпретаційні риси. Насправді, кожен філософ по-різному ставився до своєї думки, і є багато прикладів розуміння цього явища [1].

Любов - це складова системи особистості, яка отримує все більше можливостей для розвитку в сучасному суспільстві. Незалежність, здобута державою, створює нові можливості для актуалізації особистісного початку своїх громадян, але руйнування світогляду колишньої суспільної системи поставило під сумнів можливість знайти достовірний вектор дій. Авторитет українського народу впливає з почуття християнської любові, яка була однією з найвизначніших у процесі формування ментальної та моральної структури слов'янських етносів.

Сучасна вітчизняна та західна філософія любові сягає Античності. У контексті перших космогоній і теогоній любов з'являється у вигляді безособової космічної сили, що породжує та підтримує життя. З плином часу вона перетворюється на найяскравіше й захоплююче почуття, розглядається як шлях до цілісності, досконалості та безсмертя, як шлях до Бога. Їй надають уваги Гесіод, Парменід, Емпедокл (космічний ерос породжує та підтримує життя), Платон (любов як жага цілісності, шлях до первісної єдності), Аристотель (чоловік і жінка: сутність, функції, призначення), Лукрецій Кар, Сенека, Цицерон (етичні й естетичні аспекти), Плотін, Порфирій, Прокл, Ямвліх (небесна, духовна любов як шлях до Бога) [2].

Любов постає центральною темою давньогрецької (Алкей, Анакреон, Архілох, Ібік, Мімнерм, Сапфо) та давньоримської (Апулей, Вергілій, Гораций, Катулл, Овідій, Петроній, Проперцій) лірики. Любов – пристрасть, любов – божевілля, співвідношення любові та обов'язку – провідні мотиви драматургії Єврипіда, Софокла, Есхіла. Вже давньогрецькі мислителі пропонують перші класифікації любові, що свідчать про її глибину та різноманітність: любов – пристрасть, любов – дружба, любов – прихильність і любов – повага [2].

Іммануїл Кант вважав, що любов - це головний обов'язок людей один перед одним. Він розрізняв два види кохання: «практичне» та «ненормальне». Говорячи про практичну любов, Кант мав на увазі любов, яка є чуттєвою любов'ю до Бога або ближнього, і до патологічної любові; [3, с.672].

На сьогоднішній день у науці не існує єдиного поняття і єдиного підходу до розуміння любові, так як тлумачення цього феномену трансформувалось і трансформується у ході історичного та культурного розвитку суспільства. Цим

питанням займаються зарубіжні психологи, які вивели основні види кохання, які актуальні й у наш час. Протягом двох століть любов була й залишається предметом гострих дискусій у науці, мистецтві, релігії, соціальній сфері та повсякденному пізнанні.

Отже, філософія любові має античні корені, що є підставою вважати любов соціально філософською категорією, та галуззю філософської антропології та етики. Любов це не тільки соціальний та філософській феномен, це принцип єдності людства, розглядаючи який можна дійти висновку про рівень розвитку суспільства на будь-якому етапі його існування. Любов - це буттєве визначення людини, оскільки вона не має жодних зовнішніх причин для свого існування. Не можна пояснити виникнення любові за допомогою якої-небудь причини (наприклад, краси, розуму, сили тощо), бо якщо такі причини дійсно зіграли свою роль, то ніякої любові немає, а є лише її імітація.

Література:

1. Світоглядні та соціокультурні засади формування модерної української нації: моногр. : авт. колектив : О. М. Рудакевич, Тернопіль, 2015. 256 с.
2. Нікішина Н. В. Любов як форма екзистенції особистості: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд.. Сімферополь. 2006.
3. Аткинсон Р. Л. Введение в психологию. Учебник для студентов университетов / В. П. Зинченко, А. И. Назарова: «ПроймЕВРОЗНАК», 2003. 672 с. Жулай В. Дія та протидія любові в суспільних відносинах Філософська думка. 2002.

*Стойкова Кароліна,
студентка 3-го курсу спеціальності менеджмент соціокультурної
діяльності, соціально-гуманітарного факультету
Науковий керівник: **Врайт Галина,**
канд. філос. н., доцент кафедри філософії, соціології та менеджменту
соціокультурної діяльності
Університет Ушинського, м. Одеса, Україна*

ТРАНСФОРМАЦІЯ ЦІННОСТЕЙ СУЧАСНОГО УКРАЇНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА

Прийнятна для переважної більшості громадян ціннісна парадигма — це один з найважливіших принципів і, водночас, один з основних інструментів суспільних реформ. Отож метою кожного політичного режиму є прагнення сформуванню систему цінностей, на яку орієнтуватиметься широкий загал. Суспільство, у якому досягнуто консенсусу щодо того, що є цінністю, може розглядатися як стабільна система, оскільки у ній зникає головне джерело суперечностей між окремою особою і суспільством в цілому. Трансформація